

la veu de Benicarló

de Benicarló

L'ajuntament de Benicarló condemnat

al pagament de **80.000** euros
per la **mort d'un jove**
en un accident
de moto.

Cristina Ferrando, medalla de bronze en el Campionat d'Espanya absolut en salt d'altura

COMPETÈNCIA O INCOMPETÈNCIA? L'ajuntament de Benicarló sentenciat a pagar 80.000 euros per la mort d'un jove en accident de trànsit

text REDACCIÓ

L'ajuntament de Benicarló recorrent la sentència que el condemna al pagament de 80.000 euros per la mort d'un jove en un accident de moto. El veí de Benicàssim, de 21 anys d'edat, es va traslladar a Benicarló per a provar una moto que estava en venda. Era el 29 de setembre del 2010, a les 18.17 hores.

Així resa la sentència de la sala del Contenciós Administratiu del jutjat de Castelló, en referència al fet luctuós del jove que perdia la vida en un encreuament del Camí de Sant Gregori amb l'eixida a la N340. Nicolás Bru Villacañas no va veure el senyal de l'stop que l'obligava a aturar-se atés que, com queda reflectit en la sentència, "l'arbrat el tapava". En el moment dels fets, el consistori va sostenir que el manteniment d'aquest senyal no estava dins de les seues competències al ser una via principal. Ara s'assegura que la sentència no és ferma i per la qual cosa es recorrent. I és que l'edil de Policia i Seguretat, Marcos Marzal, segueix sostenint que "no estem d'acord amb la sentència perquè aquesta via pertany al MOPU", a més de recordar que en el moment de l'accident "el jove circulava a una velocitat altíssima". L'edil va lamentar que la família del mort iniciara la investigació arran de les declaracions del llavors portaveu socialista, Enric Escuder. A més va recordar que "el conductor no comptava amb carnet de motocicleta

per a aqueixa cilindrada". I és que el consistori va defensar des del primer moment que l'accident mortal havia estat fruit de la velocitat amb la que circulava el jove i que el manteniment dels senyals de trànsit depenia, en aqueix tram, del govern central. No obstant això, la sentència judicial desmunta aquests arguments i obliga al pagament d'una indemnització al consistori benicarlando. Malgrat això Marzal va recordar que la sentència emesa pel jutjat de Castelló no és ferma, per la qual cosa la companyia d'assegurances amb la que el consistori tenia contractada la pòlissa de responsabilitat civil recorrent la sentència i es farà càrrec de la indemnització en el cas que finalment es fera ferma.

LA SENTÈNCIA

Per al jutge, "el senyal d'stop, de 17 anys de antiguitat, es trobava clavada en la cuneta del camí Sant Gregori, a 80 centímetres de distància de la zona asfaltada, i l'arbrat la tapava, tal com es desprèn de l'informe elaborat pel perit contractat pels pares de la víctima". I continua: "La incorrecta ubicació del senyal, donada l'alineació dels arbres, es va veure agreujada per la falta de poda d'aquests, que impedièren la seua visibilitat. A més, sobre l'stop havia una pintada vandàlica que perjudicava més la seua apreciació". El document exposa: "Podem afirmar rotundament que l'encreuament estava deficientment senyalitzat i, per tant, era molt perillós, formant un parany difícil d'evitar al trobar-

ve de la pàgina anterior

se els conductors de sobte amb un stop no avisat amb anterioritat, parcialment tapat pels arbres i sense cap referència d'on parar, perquè no havia ni pivots ni indicacions visibles en el terra". La Policia Local de Benicarló va elaborar, en un primer moment, un atestat en el qual atribuïa com causa de l'accident l'excés de velocitat del motorista, un extrem que per al jutge és incert, ja que la víctima, com ha quedat provat, "no el va sobrepassar". L'Ajuntament, després del sinistre, tampoc va assumir la seua responsabilitat, al·legant que el vial era competència de Foment i insistint que el senyal era "clar i visible". Aquest Ministeri, no obstant això, va informar que la zona depenia de la Policia Local. Després de dos anys de lluita, finalment, el jutge els hi dóna la raó als pares

L'OPOSICIÓ DENÚNCIA

Per la seua banda, la portaveu del grup municipal socialista, Xaro Miralles, recordava que després d'aqueix accident, el líder socialista en aqueix moment, Enric Escuder, va sol·licitar que es revisaren els senyals de tota la ciutat per evitar aquest tipus de situacions. En aquest sentit, va lamentar que la deixadesa del

consistori en la revisió dels senyals i en garantir que aquestes tinguen bona visibilitat poguera haver estat la causa de la mort. Precisament, va recordar que just a l'endemà de l'accident es van pintar els senyals horitzontals en la zona, "un fet curiós si la senyalització corresponia al Ministeri d'Obres Públiques". "En poc temps hem tingut dues sentències molt greus contra l'Ajuntament de Benicarló. La de l'empresa Odemira i ara aquesta. Ambdues s'hagueren pogut evitar si s'hagueren fet bé les coses. En la primera si s'haguera presentat al judici el consistori i en la segona si el consistori s'haguera encarregat de la revisió dels senyals i la poda dels arbres de la zona", va indicar Miralles. Referent a això va recordar que el senyal d'stop tenia 17 anys d'antiguitat i amb el pas del temps perden el reflectant i, per tant, la seua eficàcia. Finalment, l'edil socialista va voler cridar l'atenció també sobre l'estat actual del camí de Sant Gregori, amb un paviment ple de clots i va recordar que el seu manteniment és competència del consistori.

El portaveu de Bloc Compromís, Joan Manel Ferrer, va lamentar per la seua banda que "fa quatre mesos se li va tornar a dir a l'edil que aqueixos senyals seguien estant malament posats i ens va contestar de nou que

eren competència de Carreteres. Ara, tot i això això, la sentència condemna a l'ajuntament de Benicarló". El nacionalista va defensar que "seguim dient que aquest tipus de senyals cal tenir-les en condicions perquè no ens costen més vides, siga de qui siga la seua competència". Així, va sostenir que el consistori "hauria de tenir un Pla de Manteniment de tota la senyalització, tant vertical com horitzontal" atés l'estat en el que es troben moltes d'elles. Ferrer va recordar que cada vegada es contracten menys empreses externes per a realitzar aquest tipus de treballs i que és la Brigada d'Obres municipal qui s'encarrega de realitzar-les. "Però a Benicarló, amb la quantitat de festes que se celebren, la brigada està col·lapsada en aquests menesters i té poc temps per a realitzar noves obres o el simple manteniment del dia a dia", va assegurar. És per això que va recordar la proposta presentada del seu grup de cara a la confecció del pressupost municipal, on van demanar destinar una part de les inversions a la creació de llocs de treball temporals per a les famílies més necessitades del municipi. "Els es podrien encarregar d'aquest tipus de treballs i així, a més de donar treball a les famílies en aquests temps de necessitat, evitariem aquest tipus d'accidents", va concloure.

BAIXA LA RECOLLIDA SELECTIVA PER LA CRISI

text NATÀLIA SANZ

El nombre de tones de residus arreplegats a Benicarló durant l'any 2012 ha baixat de manera generalitzada degut, principalment, a la reducció del consum. Els envasos lleugers i el vidre són els residus que més es reciclen, mentre que el reciclatge del cartó cau un 29%. La Regidoria de Medi ambient ha fet públiques les dades corresponents a les tones de residus que es van generar durant l'any 2012 a Benicarló. Entre els residus de cartó, els envasos lleugers i el vidre sumen més de 1.413 tones generades durant l'any passat. Si s'examinen les xifres per cada fracció, s'observa que els envasos de vidre van augmentar un 3,7% pel que fa a l'any anterior i van passar de 426 tones l'any 2011 a 442 tones l'any 2012. Pel que fa als envasos lleugers, tot hi haver una disminució del 2,4% en el nombre de tones generades, s'observa un increment en proporció al consum, que ha baixat considerablement.

Finalment, el reciclatge de cartó ha estat el que més ha disminuït, amb un 30% menys que l'any 2011. En concret, l'any 2011 es van arregar 940 tones de cartó mentre que l'any passat es van reciclar 658. A la baixada del consum cal afegir altre factor determinant en aquesta caiguda de xifres: els robatoris que afecten els contenidors de cartó. I és que cada vegada són més els que sostrauen aquest residu per a revendre'l a les empreses que es dediquen al reciclat d'aquest producte. Pel que fa a la fracció sobrant, d'acord amb la reducció del consum, el nombre de tones generades va baixar l'any 2012 un 5,72% respecte de l'any anterior i es van generar un total de 10.508 tones. Des de la Regidoria de Medi ambient es considera que la línia és positiva i que cal continuar conscienciant a la ciutadania de la importància del reciclatge.

Alumnes del Conservatori participen a la Trobada de Clarinets de Tarragona

text i foto NATÀLIA SANZ

15 alumnes de clarinet del Conservatori de Benicarló han participat aquest cap de setmana en la sisena Trobada de Clarinets de Tarragona. L'acte va reunir 55 músics dels conservatoris de Tarragona, Manresa, Reus, Tortosa i Benicarló i va comptar amb la presència del reconegut luthier valencià Manuel Martín.

Dissabte passat va tindre lloc la sisena Trobada de Clarinets a Tarragona, on es van reunir fins a 55 alumnes i professors dels conservatoris de Tarragona, Manresa, Reus, Tortosa i Benicarló. La jornada va començar amb un assaig programat per grups i va continuar amb la xarrada del destacat luthier valencià Manuel Martín, que va presentar per primera vegada la nova col·lecció de barrilets i campanes que ha construït ell mateix sota el segell Marvent. Els participants en la Trobada van poder provar els instruments i van compartir opinions sobre les diferents possibilitats sonores que ofereixen.

La jornada va finalitzar amb una audició de les obres que es van treballar durant el dia, sota la supervisió dels professors Anna Esteller, Josep Llaurador, Sergi Costes, Joan Platja, Xavier Bofarull i Ricardo Forner. L'encarregat de dirigir els 55 clarinetistes assistents va ser el benicarlí Josep Vicent Arnau i la peça triada fou l'espectacular "Quatuor" de Vivaldi. La Trobada de Clarinets de l'any que ve tindrà lloc al Conservatori de Reus.

Un estudiant de cuina del CIFP participa en un concurs de promeses

text i foto NATÀLIA SANZ

Un estudiant de cuina del CIFP de Benicarló participa en el concurs de promeses de l'alta cuina que organitza la prestigiosa escola Le Cordon Bleu.

Rubén Miralles afrontarà en les pròximes setmanes un dels reptes més importants de la seua vida. El jove estudiant de segon de grau superior de direcció de cuina en el Centre integrat de formació professional de Benicarló és un dels sis joves valencians que han estat seleccionats per a participar en el I Premi Promeses de l'alta cuina que organitza la prestigiosa escola Le Cordon Bleu Madrid de la Universitat Francisco de Vitòria. Rubén va començar a estudiar hostaleria amb 16 anys, i actualment té 20 i està a un pas de finalitzar els seus estudis de segon de grau superior de cuina. Assegura que la seua elecció no ha suposat una sorpresa del tot "amb les cartes de recomanació i el currículum esperava poder comptar amb aquesta oportunitat", assenyala. No obstant això, la notícia ha suposat una dosi extra d'il·lusió i ganes per aquest jove que considera que "tenint en compte que hi ha 50 classificats, quedar entre els 10 primers tampoc seria cap barbaritat". El jove haurà de presentar una recepta i un vídeo per a demostrar el seu talent i habilitats tècniques i té com termini màxim el pròxim 15 de març, si bé encara desconeixen les bases a les quals haurà d'acoblar-se la recepta a elaborar.

A més, la recepta durà de cap a tot el centre, ja que professors i companys es bolcaran al màxim a dissenyar la millor proposta gastronòmica partint, això sí, dels sabors propis de la comarca.

"Apostarem pels productes de la nostra comarca i província i entre els quals no pot faltar la carxofa, però també esperem poder utilitzar els formatges de Catí, el marisc de la zona com són els llagostins i els caragols punxents, a més de la tòfona, els vins i els olis d'oliva", explica el professor de cuina de Rubén, Sergi Viana. Precisament en aquest grup també s'integrarà altre xef del centre que ja va demostrar les seues qualitats adjudicant-se el concurs de cuina de la galera de Cambrils, Ferran Segarra, qui participarà "aportant idees i experiència". "Volem fer un bon equip de treball i dissenyar un bon plat. A més, també prendran part la resta d'alumnes del centre perquè vegem que tenen opcions en futurs concursos", conclou Viana. Rubén considera la seua selecció en aquest concurs com una oportunitat d'or per a formar-se al costat dels cuiners més prestigiosos del món. De fet, el primer i segon classificat rebran respectivament una beca del 100% per a estudiar un diploma o certificat de Cuina o Pastisseria en Le Cordon Bleu Madrid, i és que estudiar en aquest centre pot suposar un desembors en condicions normals d'entre 21.000 i 25.000 euros.

Els vídeos que es presenten podran ser votats en la pàgina del Premi en Facebook, i permetran seleccionar als 10 finalistes que acudiran a Le Cordon Bleu de Madrid el 5 de juny. Le Cordon Bleu és una xarxa internacional d'institucions formatives de gran reconeixement mundial, dedicada a promoure el més alt nivell d'ensenyament culinari i d'hostaleria. Fundat a París en 1895, Le Cordon Bleu compta avui amb més de 40 escoles en 20 països. Els seus nous programes de cuina espanyola combinen les tècniques clàssiques amb la gastronomia local, tal com la institució ja ha fet amb èxit en les escoles Mèxic, Perú o Tailàndia.

CONTINUEN ELS ROBATORIS AL CAMP

text i foto NATÀLIA SANZ

El consell agrari de Benicarló torna a estar en peu de guerra pels robatoris en el camp. la pancarta que des de dijous passat a la nit penja de la balconada de la Cambra Agrària no deixa lloc al dubte: els llauradors estan més que farts i demanen que s'intervinga per a frenar els continus saquejos que pateixen les seues explotacions.

En l'altre costat del conflicte, el consistori defensa la tesi de la pràctica inexistència de denúncies per aquest motiu, pel que diuen, difícilment poden intervenir per a frenar-los. I és que la del dijous a la nit, segons conten alguns dels presents, va ser una reunió més que tibant. Els llauradors i representants de sindicats agraris amb veu al Consell Agrari van sol·licitar l'assistència dels màxims responsables en seguretat ciutadana del municipi, per a exposar-los les seues preocupacions. El regidor de Governació, Marcos Marzal i Agustín Parra, cap de la Policia Local, van arregar el testimoni personant-se en la reunió. Allí es va posar sobre la taula "els continus robatoris i saquejos que patim. No podem més perquè ha arribat un punt que es roba tot, fins i tot l'eina, per a vendre-la com ferralla", asseguren. La situació, lluny de millorar, diuen que empitjora "amb la crisi econòmica, perquè hi ha molta gent que no té de res i es veu que ara es dedica a robar". Els assalts a les explotacions agràries són diaris i a més dels habituals robatoris d'hortalisses de

temporada i cítrics, s'ha detectat "que ens roben molta eina, però per a vendre-la a pes com ferralla". Aquest és el panorama que van exposar als màxims representants municipals que, no obstant això, tenien una visió ben diferent de les coses. "Es van tornar a queixar de la falta de denúncies, perquè ells sense denúncies no poden actuar", van detallar els representants del camp. Ells mateixos van reconèixer la certesa d'aquesta acusació "pel descoratjament que provoca que, després del temps que perdem a posar la denúncia, no se soluciones res". Malgrat això l'edil de Governació es va comprometre a traslladar la preocupació dels llauradors a la Junta de Seguretat Local amb la presència del Subdelegat del Govern, perquè s'intensifiqui la vigilància en el camp. Però els llauradors no volen que es repetisca la situació viscuda el passat any, quan agents de la Policia Autònoma es van traslladar al municipi per a exercir les labors de vigilància intensiva. "Ens paraven mentre anàvem circulant d'una finca a una altra i mentre comprovaven la documentació, perdies mitja o una hora", lamenten. És per això que s'estudiarà la possibilitat d'implantar uns adhesius a manera de matrícula en una part visible de la lluna davantera del vehicle. Pel que sembla, el model plantejat portaria un lema que resaria "soc llaurador" i un número assignat amb anterioritat. Aquest sistema permetria als agents comprovar amb rapidesa la veracitat de les dades i treballar amb més eficàcia en la resolució dels fets. De moment els llauradors han penjat una pancarta en la balconada de la Cambra Agrària, en la qual demanen més seguretat al camp.

MORERES, DESPRÉS DE FALLES

text NATÀLIA SANZ

Benicarló treballa en el desbloqueig de la urbanització del carrer de les Moreres, un vial tancat al trànsit des de fa anys en ple centre de la ciutat pel ma l'estat en que es troba. El problema és que aquesta urbanització està inclosa en una unitat d'actuació que havia d'executar també l'edificació de la futura Fundació Compte Fibla.

El promotor va al·legar falta de fons per al desenvolupament del projecte i el consistori es va veure obligat a separar la urbanització del vial i assumir el seu cost per a no crear més perjudicis als veïns. "L'ajuntament s'ha posat en contacte amb el promotor perquè accelere els tràmits de contractació per a l'execució del vial", va detallar López. Així, se li està ajudant a la redacció del plec de condicions "que no tardarà més de quinze dies en finalitzar-se". Després l'edil calcula que seran necessaris quinze dies més de termini per a la presentació d'ofertes "i m'agradaria que després de Falles començaren les obres", va anunciar López.

L'últim contracte per a la gestió del PAI del PRI-2 es va signar amb l'agent urbanitzador el 3/08/2012. Gràcies a la gestió desenvolupada per l'edil d'Urbanisme, en el Ple de 29/11/2012, es va acordar dividir la programació en dues fases, sent la primera d'ella l'execució de la urbanització del carrer de les Moreres, prevista per al 2013, i la resta de l'àmbit una vegada finalitzada la suspensió del programa. Conforme

a l'Estipulació 4a del contracte, l'agent urbanitzador ha de presentar davant l'Ajuntament el corresponent plec de clàusules particulars i de prescripcions tècniques que vagen a regular la licitació per a la selecció de l'empresari constructor, que haurà de ser ratificat o rectificat per l'Ajuntament. Aquest és precisament el tràmit que s'està empenant en aquests moments. La urbanització seguirà el mateix criteri que s'ha utilitzat en la remodelació recent de vials com Hernán Cortés o Cristóbal Colón.

**Còpies Color, Blanc i Negre, Plànols, Digitals
Llibreria: Infantil, Adults, Text**

Còpies GRAN FORMAT

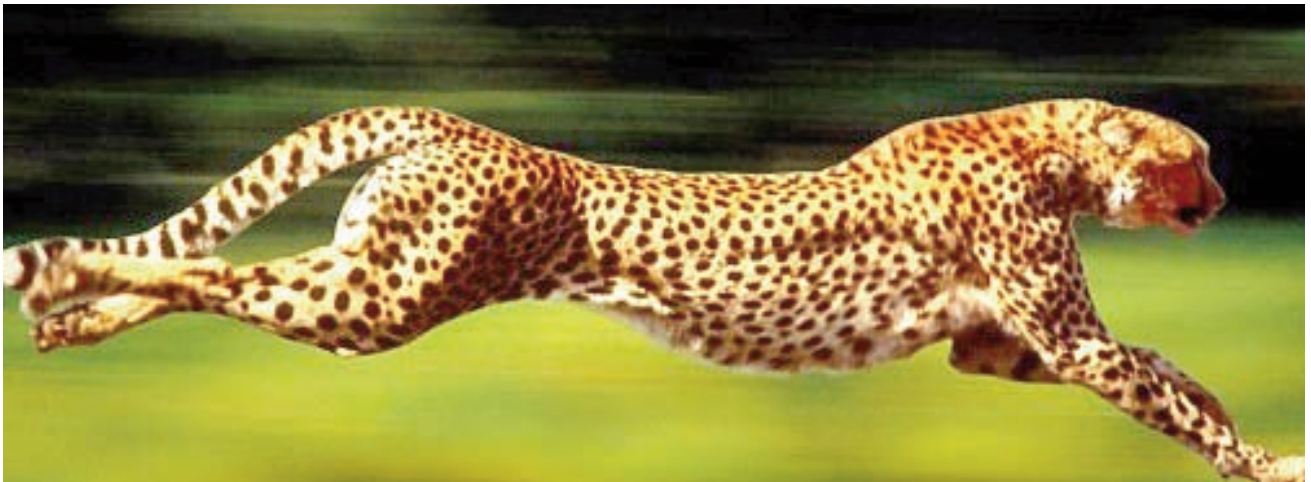
**Copisteria Llibreria Grèvol
C./ Sant Blai, 2 - Tel. 964 475698
12580-Benicarló**

BINOMI FANTÀSTIC.

El Binomi Fantàstic és una proposta del Taller de Valencià de l'IES Joan Coromines. En aquest cas es tracta de practicar la narració curta. La intentem relacionar un aparell elèctric amb un animal i, en cinc línies, contar-nos un fet enginyós que els relacione. L'autor d'aquest Binomi està en 2n d'ESO, es diu Chaker Domínguez i té entre 13 i 14 anys. Esperem que gaudiu amb la resolució de la seua història.

A LA VELOCITAT DE LA LLUM.

Un guepard, més ràpid que la llum, era molt cregut i sempre feia competicions amb els seus amics. Una vegada es va trobar amb una llanterna i li va proposar de fer una cursa. Van posar en marxa la proposta de competir entre tots dos per la nit. La cursa estava a punt de començar: 1..., 2..., 3..., ja! La llanterna es va connectar i el guepard va començar a córrer. Quan estaven davant de la meta, en una zona plena d'arbres, la llum de la llanterna va xocar amb un arbre molt gros i el guepard va guanyar.

Boca-volar-hi

El Boca-volar-hi és el nou registre de paraules creat per l'alumnat de Taller de Valencià de 2n d'ESO de l'IES Joan Coromines. Ací us fem lliurament de la 6a entrega:

Yassine

VIDORXE: És un instrument de música molt paregut a la bombeta l'utilitzaven al sud d'Irlanda. Als centres d'ancians s'entretenien amb aquests instruments.

VATAMIÓ: És una professió que tracta d'ajudar a jòvens que acaben de fracassar en els estudis. L'origen d'aquesta professió ve de Turquia, però es va extingir l'any 1980.

PACATA: Un insecte que s'alimentava de la pell de les ovelles i de les cabres i els deixava marques però es va extingir amb uns esprais que van inventar els científics l'any 2000.

ORTAUTA: Un arbre que només creix en l'hivern, en Itàlia.. Ara ja queden molt pocs exemplars perquè molta gent els talla només per la seva fusta. En l'època de Franco va desaparèixer per complet.

Àlex

TRATUMO – És una espècie de gat que va sorgir, a l'any 2005, descobert pel científic Michael Jordan. És un gat amb molt poca paciència. Si l'acaricies et pot pegar un esgarrany. Té un color platejat. Així que si el veus compte!

MISOSME – És quan t'alces i badalles. Esta paraula va sorgir el 25/11/12 del cap d'Àlex Martínez. És una paraula que passarà de generació en generació.

RIFLUFU – És la sensació que et dona quan algú et persegueix amb ganes de pegar-te, et puja l'adrenalina i corres més que Usain Bolt. La sensació va sorgir a l'any 1222. Per culpa d'una alteració cromosòmica. I també quan Reduan corria perquè Pere volia pegar-li amb la sabata.

CANESU – No us confoneu amb la paraula canes del monyo, eh! Canesu és el granet que et surt quan et pica una serp. L'única manera de llevar-lo és menjant-te una serp. La cura la va descobrir Reduan O'cklou i Yassin fa 6 mesos quan s'avorrien en el poliesportiu.

(Continuarà la propera setmana)

EDITORIAL

872

la veu de Benicarló
DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

On acaba la competència... comença la incompetència i les males arts

Tirant d'hemeroteca hem pogut recordar amb més claredat aquest fet luctuós del jove que va perdre la vida per accident de trànsit al més de setembre de 2010. Ara, òbviament, ningú podrà restituir la vida d'aquest jove però, tal volta, s'haguera hagut d'aprendre d'aquest desafortunat accident, i s'hagueren hagut de prendre les mesures perquè ara, els tribunals, no ens traguen els colors per no haver fet la nostra feina i resolt les mancances que llavors hi eren... i que encara ara hi són.

Òbviament, parlem en plural perquè, òbviament (disculpen la redundància), els representants polítics són els nostres representants i les seues actuacions són també... nostres. Però saltant aquesta reflexió, també és obvi, que pocs ens podem sentir representats per uns polítics que no són capaços d'assumir el seus errors i que tampoc fan res per intentar arreglar-los.

I és que en el moment dels fets, el consistori va sostenir que el manteniment d'aquest senyal no estava dins de les seues competències per ser una via principal. Ara, tot i que

el jutge i el MOPU, en la sentència, li esmenen la plana a l'edil de Policia Marzal aquest segueix encaparrat en el contrari.

Però el que resulta indignant, almenys per a qualsevol ciutadà normal, és que per justificar que ara tinguem una sentència contrària lamentara el fet que la investigació començara arran de les declaracions del llavors portaveu socialista, Escuder.

Independentment de per quina raó o per qui es va començar la investigació, els fets són els que van ser i s'havien d'investigar li agradés al regidor Marzal o no. I simplement voler insinuar que si ningú hagués dit res, ara, no tindriem aquesta sentència contrària, ens sembla d'una malevolència completament fora de lloc. Però sobretot ens resulta més greu aquesta insinuació perquè el seu càrrec és, com havíem afirmat al principi d'aquest editorial, de representació dels ciutadans, i a ells es deu. Els temps de la censura ja van morir tot i que a alguns, sembla, per tal d'evadir-se de la seua incompetència i defugir la seua responsabilitat, els hagués agradat que encara estigueren ben vius.

Simplement vergonyós.

CARXOFA I PANISSOLA

Carxofa:

Per als joves estudiants del centre integrat de Benicarló. A més d'estudiar, no paren de participar en diferents propostes per ser els millors. Tant es presenten a un concurs de cuina com serveixen una taula al menjador pedagògic...

Panissola:

Per als responsables (irresponsables) encarregats de les senyalitzacions de trànsit del terme. Ara toca pagar 80.000 euros de l'Ajuntament per la incompetència d'algú. I ací no assumeix cap responsabilitat ningú! I el regidor corresponent, com sempre, llençant balons fora. Quina barra!

laveubenicarlo@terra.es

[twitter:@Elstafaners](https://twitter.com/Elstafaners)

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA

Col·laboradors:
XAVIER
RAMON PA
JESÚS M
J.M. SA

FITXA DE SUBSCRIPCIÓ A LA VEU DE BENICARLÓ (2013)

Nom _____ Cognoms _____
 Domicili _____
 Població _____ CP _____ Telèfon _____
 Correu electrònic _____

Se subscriu a La Veu de Benicarló, per l'import de 85 euros (50 números, anual) prorrogable si no hi ha ordre en contra (l'anulació caldrà avisar-la amb dos mesos d'antelació). Als enviaments fora de Benicarló caldrà afegir 26,60 euros anuals.

Forma de pagament: (1) Domiciliació (2) Transferència Bancària

(1) Domiciliació: Remeteu aquesta butlleta i la domiciliació bancària per 85,00 euros a l'Associació Cultural la Feram de Benicarló (C/Sant Francesc, 95 Casal Municipal - 12580 Benicarló)

Signatura;

a dia _____ de _____ de 2013

Domiciliació Bancària

BANC / CAIXA

ADREÇA

NOM I COGNOMS DEL TITULAR DEL COMPTE

CODI DE COMPTE

Senyors, els demano que, fins a una nova ordre, atengueu els rebuts que els presentarà l'Associació Cultural la Feram de Benicarló per l'import de la subscripció a La Veu de Benicarló

(2) Transferència bancària de 85,00 euros (50 números anuals), a favor de l'Associació Cultural la Feram de Benicarló.

C/C 3162 1201 07 1153776529. La transferència s'haurà de realitzar abans de la recepció del primer número de la subscripció realitzada (cal enviar per fax al 964 47 56 98 comprovant de la transferència o de l'ordre de pagament). Fins la recepció d'aquest, no es remetrà el primer exemplar de la subscripció.

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

3x4 info
La informació que es multiplica

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassò

www.3x4.info

LA FILOXERA
MAGAZINE

benicarló al día
diario digital de benicarló

LABORA: **Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana**

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, BURRIEL, NATÀLIA SANZ, CARLES LLUCH, CRIS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, ANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
 © COPISTERIA GRÉVOL
 Dipòsit legal/ CS-193-2004
 Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
 12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

Vols de calibratge

Els tafaners ens hem assabentat aquesta setmana que això de l'aeromort, aviat passarà a ser... l'aeroviui. Sí, el que heu llegit, segons sembla enguany ha de ser l'any que per fi, diuen, han d'inaugurar aquest aeroport tan casolà, el de l'"abuelito" com se'l coneix. Ara bé, no tenim massa clar com serà la cosa atès que primer hauran de mirar que no hi haja cap bòlit per allí i, sobretot, que l'avió no siga massa gran perquè puga pegar la volta a la capçalera nord. A vore, ho diem perquè, fins on arriba la nostra informació, un de gran allí no la pega ni amb grua i no es qüestió de veure'l passejar marxa enrere (seria el primer ja que els avions no van a recules). Però, ai recollons, per ficar-lo en marxa sembla que abans s'han de fer diversos vols de... calibratge. I així, sembla que aquesta setmana han començat la faena amb un bimotor per ficar tots els aparells en marxa i calibrar-los,

text LA COLLA DE TAFANERS

no siga cas que el dia que arribe un avió de veritat acabe aterrant... al camp del pinar. El que no sabem és la raó per la qual, a banda del que ja ens ha costat la broma aquesta de l'aeroport, amb monument inclòs, a més, ara, hem de pagar aquest vol de calibratge... que té un cost d'uns 120.000 eures. Però que els aeroports, quan els fan, no els pressuposten amb tot el que es necessari que funcione? Què "vol" dir, que al pressupost d'aquest camí d'avions a algú se li va oblidar

aquest xicotet detall.. del "calibratge"? No, si ja ens costarà la broma ja!

Parole, parole, parole

No sabem si va ser l'alcalde o un dels seus regidors el que ho va dir, queixant-se amargament, o almenys així ens ho va parèixer a nosaltres, que a ací, a Benicarló, "no ens fa cas ningú". I certament, tenen més raó que un sant. O no deu ser - atenció, hipòtesi- que com els polítics d'ací són una colla de babaus, i els de dalt ja els han filat... als d'ací ja els tenen com el pito del sereno? No sabem si això s'encomana però sembla que fins i tot li ha tocat a la cúria. Sí, pel que sembla, a un capellà d'ací l'han traït les seues bones intencions i si fa uns mesos això de la Llum de les Imatges només s'havia de fer ací a Benicarló, a Sant Bartomeu, i que serviria per fer una rehabilitació integral a l'església, al final ha resultat que se n'han apuntat

ve de la p gina anterior

quaranta i la mare... i hem caigut de l'altar. El que llegiu. El resultat ha estat que el nostre poble veí del nord (no sabem mai com dir-ho això: el poble nostre veí del nord, el poble veí nostre del nord o el poble veí del nostre nord), que no comptava, s'ha emportat la majoria del pressupost destinat a rehabilitacions (més d'un milió), i a més hi haurem d'afegir Culla i Catí. No res, com sempre, ací, ens hem quedat a mitges. On queden aquelles paraules de l'alcalde, que felicitava el Consell per triar només Benicarló, i afirmava que "disposem del lloc idoni per albergar la mostra". Que no ho sabia, que de prometre a complir hi ha molt a dir. Si és l'especialitat del seu partit!

Carxofes i diccionaris

Hi ha notes de premsa i notes de premsa i, de vegades, algunes podrien passar per qualsevol cosa... menys per una nota que després la premsa ha de reproduir. I així ens vam assabentar que es van celebrar les Jornades Tècniques de la carxofa, quin nom més imponent, amb quatre "ilustres ponentes". Nosaltres, que no ho som molt d'il·lustres, vam haver de mirar al diccionari per esbrinar què vol dir la paraula en qüestió i saber per quina via entraven en aquesta categoria els ponents que van fer les conferències tècniques. I certament, després de mirar-lo i remirar-lo, no vam tenir gens clar de quina nissaga d'aquest gremi venien aquells senyors. Compte, enteneu-ho bé! I és que, Déu ens guard de criticar-los, perquè a la millor d'il·lustrats ho eren molt. El que passa és que el DRAE es queda curt o només reconeix qualitat d'il·lustre a la gent de bona família (*De distinguida prosapia, casa, origen.*). És més democràtic el DIEC2 (De gran renom per les seves qualitats, els seus actes, el seu origen). O això o es tracta d'un *lapsus linguae* d'eixos entre *il·lustres* i *il·lustrats*. I sort que no

ens ha pegat per parlar de *ponents* i *ponedors*...

Moble auxiliar

Era l'última cosa que se'ns podia ocórrer. Ja sabem per a què serveixen aquestes barraquetes falleres amb que decoren l'entrada de les cases de les falleres. Sí, mireu-la bé la foto, mireu-la. Ara resulta que tenen una altra utilitat desconeguda, fer d'aparador de la publicitat de l'hipermercat eixe de d'allà Aiguaoliva. I és que açò de les falles no deixarà mai de sorprendre'ns. Cal sense falta que els de l'Univers Fallero d'aquesta casa es posen a la faena ja que això pot ser una mena d'acte sacríleg mereixedor de vés a saber quina condemna fallera. Potser fins i tot es tracta d'un boicot, una indirecta a favor del Carnestoltes. Vos imagineu el que dirien, o farien, si a la porta d'una comparsa hagueren trobat publicitat de l'Eroski? Cal una regulació urgent i un comunicat de protesta molt enèrgic davant d'aquest "atropello", que diria la Rita.

Fem la faena de l'Univers Fallero De moment ens posem nosaltres, ja que ells, els de l'Univers semblen estar encara triant la Junta. De manera anònima a una delegació dels tafaners se'ns

ha facilitat l'accés a uns papers manuscrits... volem dir a una autèntica Banda de Fallera Major Benicarlanda! Sí, sí, les mans ens tremolaven sostenint un objecte tan sagrat, però així i tot, vam ser capaços d'anotar les seues característiques perquè érem conscients del valor d'aquestes informacions per al nostre lector. I queda així: la banda ha de tindre 240 cm de llarga, per quedar en 120 un cop plegada sobre el delicat muscle de la Fallera Major. D'aquesta longitud, 20 cm corresponen a les suades barres de la Senyera i 15, 15!, al blau que les acompanya habitualment. La resta, això és, 205 patriotíssims centímetres, els ocupa la bandera espanyola. Més o menys, un retrat de la "valencianía bien entendida", que tornaria a dir Rita.

La plaça del prevere (I)

L'altre dia un tafaner anava passejant per davant les monges i va anar a parar a la plaça que el nostre alcalde, en un arravatament místic incontrolable, va prometre en un acte religiós que dedicaria a un clergue fill del nostre poble. El tafaner en qüestió va observar que ja havien posat dues plaques. "Plaça de Mossén Tomàs Llorach". El tafaner es va quedar pensatiu: "Mossén Tomàs Llorach?". Alguna

ve de la p gina anterior

cosa no li quadrava. Li faltava el segon cognom del personatge. O li sobrava? Mossén Tomàs Llorach?. Li deien Tomàs de nom?. De sobte va recordar una signatura: José Tomàs Llorach, pbro. Ja està, ho havia trobat. Hauria de ser a Plaça de José Tomàs, com el torero, per això li van posar "Tomàs Llorach", per a no confondre'ns a la gent. Genial. L'ajuntament és genial. El que arriben a pensar! O no?

La plaça del prevere (II)

Dilluns de tarde el mateix tafaner va tonar a passar per la mateixa plaça (li havia agafat gustet a això del passeig i al lloc en qüestió, que hi farem)... i feia olor a fem. Molta olor a fem. "Hauran adobat els nostres laboriosos llauradors les seues terres amb la femta del ramat?"- va pensar. Llavors es va adonar que al costat de la plaça en qüestió, tocant a l'avinguda del marí de la "honra sin barcos", hi havia una espècie de circuit marcat al terra i al voltant tot ple de femtes equines. Bé, molt bé. seria per donar-li olor a la plaça.

La plaça del prevere (III)

El tafaner corresposal a l'esmentada plaça, continuava amb les seues cabòries i així ens va suggerir un canvi de nom a la mateixa. I és que, espantats davant tan gran sacrilegi, els altres tafaners vam voler saber més al respecte. "S'ha de dir plaça de les pedretes, s'ha de dir plaça de les pedretes", repetia mecànicament una vegada i una altra. I és que hi havia moltes pedretes soltes. Moltes pedretes soltes. Bé, molt bé. Seria per donar-li color a la plaça.

QUÈ ESPERÀVEU?

Què esperàveu? Que els que han estat mentint –el PP- fins fa quatre dies, sobre l'autoria dels atemptats d'Atocha, dirien ara la veritat sobre l' affaire de corrupció que sacseja al seu partit? Què esperàveu? Que qui –Rajoy- ha declarat solemnement i pública el seu suport a processats per corrupció i estafa com Fabra, Camps, Matas o Bàrcenas, ara reconeixeria res de les evidències "comptables" del PP? Què esperàveu? Que d'una comissió "interna" –jutge i part- es clarificaria res de la trama dels "sobres"?

En castellà d'això se'n diu "pedir peras al olmo".

TROBAR LA FORMA...

Trobar la forma de la sabata, és el què li succeeix al PP, en l'episodi de Bàrcenas, ex tresorer, ex senador i ocupant, fins ahir, de despatx a Gènova, tot i ser formalment abominat, ara i a tota pressa, arran de la investigació

judicial, que ha posat en evidència la "presumpció d'innocència", proclamada amb suficiència (des)creguda pels "populars".

La resposta de Bàrcenas en sentir-se traït pels seus, per les declaracions fredes i distants de la cúpula "popular", ha estat ràpida i contundent: "destapar" la pràctica –des d'Aznar pel què s'ha sabut- dels sobres en negre, a dirigents del PP, posant-los als peus del cavalls de l'opinió pública i dels media que no controlen –que encara són alguns-: l'enrenou ha estat majúscul i tot i les declaracions i els desmentits, Rajoy no sap per on tirar i apareix més desmillorat i desbordat que mai, mentre la facció "aguirrista" aprofita per llençar llenya al foc, demanant explicacions.

És el què pot passar –com ara- als qui han fet de la política un instrument barroer i sectari que, al capdavant, es torna contra ells mateixos.

Marc Antoni Adell

Les presentacions del documental sobre "l'Operació Garzón" continuen al País Valencià

text REDACCIÓ

El 16 de novembre, es realitzarà la presentació del documental "Operació Garzón" a Bétera, a la comarca del Camp de Túria, concretament a l'Ateneu Espai Cívic i Cultural.

Intervindran els encausats Antoni Infante, Geroni Salvador i Ramon Piqué, d'altra banda, l'acte també comptarà amb la intervenció d'Empar Salvador, per part del Fòrum per la Memòria del País Valencià (FMPV). L'acte serà organitzat pel mateix ateneu amb la col·laboració de Llibertat.cat. Després de l'acte es realitzarà un sopar popular per als assistents.

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

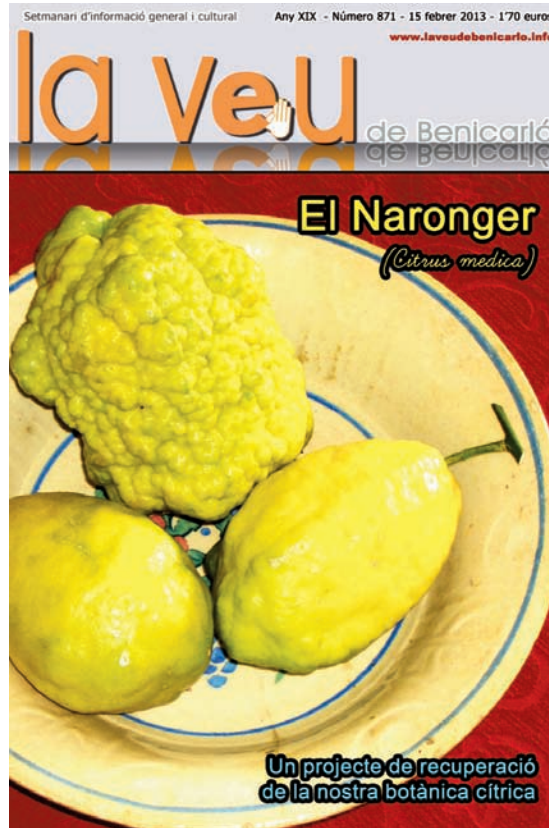
text EL LECTOR

Per fi un tema amable que no és de festes (en general) i que no posa els lectors de mala gaita. Entre tant d'urbanisme, tanta deixadesa, tanta desgràcia econòmica i tanta falla i tanta carxofa, bé està un recés per recordar-nos que sí, que el món que coneixem s'acaba però que -quina paradoxa- la vida continuarà oferint-nos magnífiques oportunitats de descobrir (redescobrir) coses que per pura ignorància ens resulten noves. Si n'era de viu Pedro de Luna. Com es cuidava. Que si tissanetes, que si llepolies de naronja. Està bé això, està bé. El que no m'agrada del seu reportatge és l'esperit mercantilista que hi deixen veure. Que bonic, farem *limoncello* com els italians i ens el podrem beure després d'un bon àpat, que vaig pensar en una primera lectura. Però què va. Ací el plantejament és aquell del "reinvert" que li vaig comentar fa unes setmanes. Farem **limoncello** i el vendrem i així serem uns emprenedors competitiu i ens haurem, ah!, *reinventat*. Toca't lo còccix que deia aquell. Sempre hem de ser tan desgraciats que només hem de pensar en la perra?

I ho acaben de reblar a l'editorial. Hem de voler treure rendiment de l'invent (rendiment econòmic, és clar) i no tractar de ser competitiu amb el *reinvert* aquest del vi carlón o com es diga que tindrà massa competència. Nyas, cóc.

Ja li dic que hem d'aturar aquesta màquina infernal amb què anem cap al precipici. Sí, estem, com els germans Marx, dalt d'un tren ingovernable i, com ells, anem dient allò de más madera!

Ostres, senyora Garcia, els germans Marx. Aquell deslligat de

Groucho en tenia de bones: jo no seria mai soci d'un club que m'acceptés a mi com a soci. I vosté, seria sòcia d'un club en què accepten com a sòcia la senyora Mato o els senyors Pujol (Oriol i Jordiet) o el senyor Bustos o la senyora Milagrosa? Jo tampoc. I m'agradaria que aquest plantejament meu se'l feren també els polítics locals. A mi no m'agradaria que la gent m'identificara o pensara que puc tindre companys de partit que es gasten un milió de pessetes en confetti (el van fer amb paper de bitllets de curs legal i això ho va encarir una mica) o amb algú que ha permés que durant molts anys li controlara els diners un senyor al qual se li ha descobert -de moment- un compte a Suïssa amb vint-i-dos milions d'euros. Hi abundo. Tots aquells que van compartir despatx amb el senyor Bárcenas se n'haurien d'anar cap a casa, bé siga per còmplices bé siga per sabocs. O són uns lladres o són un babaus i en qualsevol dels dos casos no es

mereixen manar. Joan Heras ho explica molt bé al seu article. Repasse-se'l, vorà!

No sé per què però em ve a la memòria aquell poemet que de menut em va fer aprendre no sé qui i que em feia molta gràcia: "Con esta *ametralladora*, dice el sabio Sisebuto, mil disparos al minuto y sesenta mil por hora. Qué gloria será la mía si esta máquina potente logra matar buenamente un millón de hombres al día. Pregonarán su bondad en las más lejanas tierras i así acabarán la guerras y tamién la humanidad". Se'n recorda, senyora? Doncs jo cada dia més. No és una ametralladora això que s'ha inventat sinó un societat de consumista que, *reinventant-nos* i competint, acabarà amb tots nosaltres. En fi.

Veig que m'hauré de fer el pensament i anar a vore *Argos* abans que no la lleven de la cartellera. San Abdón sempre fa unes recomanacions assenyades i sempre l'encerta. Comprovo tenim uns gustos semblants; el que passa que ell ho sap explicar i jo no. També m'he imaginat Espriu i Estellés. Més Estellés que Espriu. Serà que no tinc prou educat el gust, però l'altre dia vaig llegir una entrevista que li feien a Enric Casasses en què opinava sobre Espriu. En puc reproduir un passatge, veritat? Allà va: "Jo penso que si volen fer de l'Espriu el poeta nacional de Catalunya l'han cagat. O sigui, Espriu seria el poeta nacional de Catalunya si Catalunya es mor, ell és el poeta de la Catalunya morta. El poeta del *Cementiri de Sinera*... No, no. La llengua de l'Espriu, per començar, és molt rara, és molt seca i molt rara. Les proses últimes potser tenen alguna cosa més... però jo el veig trist, i la metafísica aquesta del laberint i tot això és prima. Va a parar al no-res d'una manera fàcil." I trobo que Estellés, tot el contrari.

Au, senyora, ja en parlarem la setmana que ve.

Un deute amb Joan Sales (2)

Exilis

text CARLES LLUCH

<http://elsexilis.blogspot.com>

Incerta glòria, la principal obra escrita per Joan Sales (de qui el 2012 vam celebrar el centenari del naixement), és una novel·la excessiva es mire per on es mire. Començant per la seua gènesi. Tot i publicar-se en una primera versió el 1956, després d'haver guanyat el premi Joanot Martorell de l'any anterior, Sales la va anar ampliant i reelaborant al llarg de gairebé vint anys, de manera que a cada nova edició incorporava elements nous. Així, la novel·la final és unes tres vegades més llarga que la primera versió.

I és que Sales la considerava la novel·la de la seua vida, en més d'un sentit. No només perquè hi va abocar bona part de la seua experiència durant la guerra civil, sinó també perquè hi desenvolupà les inquietuds i obsessions que el van marcar vitalment. En efecte, tres de les quatre parts de què consta *Incerta glòria* s'ambienten en la guerra civil. Però el lector que hi busqués un testimoni sobre la guerra s'enganyaria. O millor: no hi trobaria només això. Hi ha guerra en l'obra, evidentment, perquè els protagonistes, Lluís, Cruells i Soleràs, són soldats republicans. Però la guerra és el marc i la metàfora de les reflexions existencials que els preocupen. Que són les que preocupaven a Sales.

Per què passa la joventut? Quin sentit té l'aspiració a transcendir si no som res? Què hem vingut a fer ací, quin sentit té la nostra recerca assedegada al llarg de la vida? Per què les estrelles ens fan companyia en la nit? Quin impuls ens mou a sentir-nos més a prop dels perdedors que dels triomfadors? Aquestes són només algunes de les reflexions que la novel·la planteja. I, al capdavall, Sales hi dóna alguna resposta, la seua resposta. Però allò que colpeix el lector són les preguntes, perquè sent que plantegen interrogants bàsics de l'existència.

Tot plegat, Sales ho fa amb una gran desmesura, amb molt poc sentit de l'equilibri. Centenars de pàgines, desequilibris estructurals, diàlegs eters entre filosòfics i humorístics, entre la raó i l'absurd, incoherents i poc versemblants. Alguns lectors d'*Incerta glòria* (m'ho han dit) se senten desconcertats per aquestes irregularitats. A mi també em va passar, fins que vaig llegir Dostoievski, les novel·les dels quals presenten un munt d'imperficcions formals que perden importància davant la profunditat temàtica. Alguna cosa semblant va fer Sales, que admirava l'autor rus, salvant les distàncies. Per cert, Sales va traduir Dostoievski.

És impossible descriure en aquestes poques línies una novel·la tan polièdrica i calidoscòpica com *Incerta glòria*. Hi ha personatges anarquistes que es converteixen al cristianisme arran de la persecució religiosa de 1936, i seminaristes que lluiten en l'exèrcit republicà i seran capellans antifranquistes en la darrera part, ambientada en la postguerra. Hi ha la descripció de la fam i la misèria de la rereguarda, i hi ha episodis del front que mostren la germanor que en els moments de calma bèl·lica hi havia entre els dos bàndols. Hi ha enamoraments apassionats, descripcions d'un lirisme intens i gens forçat (que agradaven molt a Mercè Rodoreda), diàlegs farcits d'humor esperpèntic, escenes absurdes. Com deia al principi, tot en excés, en abundància barroca.

Excessiva, reiterativa, catòlica i irònica, en ocasions profunda i reflexiva, de vegades simplista i superficial, imperfecta i alhora genial, *Incerta glòria* és en definitiva una de les novel·les més singulars escrites en català al segle XX.

Xarrada: "Èxit escolar: família-escola"

Dijous 28 de febrer de 2013 a les 15.00 hores a la Sala Multiusos del CEIP E.M. Ródenas. Benicarló

La ciutadania valenciana unida contra les retallades i per una vertadera democràcia

El poder de les èlits financeres i empresarials ha imposat als governs de la perifèria de l'Unió Europea, entre ells al govern d'Espanya, l'aplicació de brutals polítiques socioeconòmiques dirigides contra la majoria de la societat. Així mateix, pretenen que la ciutadania assumisca el pagament d'un deute il·legítim que el mateix sistema financer ha generat amb enormes operacions especulatives que, juntament amb una corrupció empresarial i política sense precedents, ens està abocant a la pèrdua de legitimitat de les institucions i causant la major crisi de la democràcia de les últimes dècades.

La creixent desocupació, l'atac als sistemes públics de Sanitat, Educació i Serveis Socials, als drets econòmics i laborals i al medi ambient, l'oblit de les persones més empobrides, el desmantellament dels ajuntaments, el marcat caràcter centralitzador, la implicació de les més altes institucions de l'Estat —com el Govern, la Presidència i la Casa Real— en casos de corrupció, la no depuració de responsabilitats ni polítiques ni penals dels individus implicats, ens ha fet confluïr als carrers, a través de grans mobilitzacions ciutadanes, defensant els nostres drets i dignitat com a poble. Al País Valencià es dona la circumstància que després de divuit anys de govern de la Generalitat en mans del Partit Popular, ens trobem en el furgó de cua quant a drets i llibertats, a l'hora que som pioners en balafiament dels pressupostos públics, en propostes d'oci megalòmanes i en una corrupció política sense parangó a Europa. En comptes d'atendre a les persones amb discapacitat, en situació de dependència, malalts mentals, menors en situació de risc, dones víctimes de violència, drogodependents o persones en situació de pobresa extrema, el govern valencià inverteix a Terra Mítica o Copa Amèrica, i en comptes d'invertir en cooperació internacional per al desenvolupament o integració d'immigrants i minories ètniques, els nostres governants inverteixen en l'aeroport sense avions de Castelló, en la Fórmula 1 o en equips de futbol. Al deteriorament dels valors democràtics bàsics degut a l'augment sagnant de les desigualtats s'afegeix, a hores d'ara, una immensa desconfiança ciutadana cap a les institucions polítiques i econòmiques valencianes pels nombrosos casos de corrupció —com el cas Blasco, Brugal, Noos/Undargarin, Gürtel (branca valenciana), Emarsa, el cas Terra Mítica, el cas IVEX, i 94 municipis amb casos d'irregularitats urbanístiques— que demostren fins a quin punt la mateixa està instal·lada a la realitat valenciana. Una societat justa i viable només serà possible si la ciutadania s'uneix per a defensar els drets socials i laborals, la justícia social i la política honesta sobre els interessos del sector financer i

Dia 23 de Febrer Manifestat!

Per que ens privatitzen i la sanitat.
Per que lleven mestres als nostres fills.
Per que no hi ha transparència a cap nivell.

Per que hi ha un fart!

18h en la plaça de l'ajuntament
Organitza Front Cívic Benicarló

els grans corporacions multinacionals, representats avui dia per l'anomenada troika (Comissió Europea, Banc Central Europeu i Fons Monetari Internacional). La reforma de l'article 135 de la Constitució, sense consulta prèvia al poble sobirà, supedita tots els recursos de l'Estat al pagament d'aquest deute il·legítim a costa de retallar tots els serveis públics i de subhastar a preu de saldo el patrimoni de l'Estat. Aquesta imposició, establerta en l'anomenat Pacte Fiscal aprovat en el Consell Europeu del 30 de gener de 2012, va suposar un "cop d'estat silenciós" per prioritzar el pagament del servei del deute enfront de les obligacions pròpies d'un Estat Social i Democràtic de Dret. En 1981, després del colp militar, la ciutadania es va manifestar massivament en defensa de la Llibertat i la Democràcia. Ara, 32 anys després, cridem a tota la ciutadania, a totes les marees, assemblees, organitzacions, plataformes, associacions i col·lectius a confluïr en una jornada de mobilització el pròxim 23 de febrer.

Per la Democràcia, la Llibertat i els Drets socials
No a la corrupció
Pel dret al treball, no a la reforma laboral
Contra el colp d'Estat del sistema financer i de les grans multinacionals
Contra el deute il·legítim. No devem, no paguem

Hi ha alternatives. Hi ha solucions:
Per les persones, la Justícia social i ambiental.
Per la Transparència i la Democràcia participativa.
En defensa d'uns Serveis Públics de Qualitat i Universals.
No devem, no paguem

El moment exigeix unir a tots els que des de fa un any vénen sortint als carrers i places del país per detenir la destrucció de l'ocupació, la producció, els serveis públics, els drets de la joventut, dels treballadors i dels pobles.

23F, totes les persones i totes les reivindicacions JUNTES

MANIFEST 23F

PER LA MÍNIMA

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Avui em nego a repetir el que tots diuen respecte a la derrota del nostre estimat CDB dissabte passat davant l'U.D. Vall de Uxó a un camp anomenat "Estadio Municipal José Mangriñán". Els nostres van perdre, si, per dos gols a un. Si, ja sabem tots que s'ha trencat la ratxa de sis partits sense perdre i gràcies als quals hem sortit dels llocs complicats de la classificació. També sabem que és la primera derrota que pateix Beto com entrenador. Si, això ho sabem tots perquè són coses que, només coneixent el resultat ja es poden deduir i fins i tot algú en tindria prou per a omplir una pàgina sencera sense donar cap més informació, només anar pegant-li voltes al mateix sense dir res, ni informar. Clar, aquesta postura no és digna d'aquesta secció, els pilars de la qual són el rigor, l'honradesa, la immediatesa, la professionalitat, la capacitat de treball i el més absolut respecte a la veritat. Per tot això, jo respectaré el meus principis i faré una crònica de manual, un model a seguir. Vaig a escriure la mare de totes les cròniques esportives, l'espill on es miraran les futures generacions de periodistes, la llum i guia de la premsa esportiva. Això serà la crònica perfecta.

Qui no recorda aquell deu que li van donar a Nadia Comaneci als jocs olímpics de Montreal l'any 1976? El primer de la història. Aquesta pàgina porta el mateix camí. Això serà una crònica de deu, número rodó i perfecte. Tan perfecte com puga ser una bona despertà amb "sale el sol por la mañana, por la mañana sale el sol" o "maricón el que no se siente, maricón el que no se siente". Tan sublim com obrir els ulls enmig del teu millor somni i adonar-te de que per davant de la finestra de la teua habitació estan passant unes bellíssimes persones que, inflamades de fervor faller, es dediquen al

nobilíssim art de fer esclatar uns artefactes pirotècnics sempre en benefici de la comunitat. L'impactant soroll dels masclets representen el despertar perfecte, com aquesta crònica, l'alegria de saber que encara hi ha gent al món que es preocupa pel nostre descans, pel descans perfecte. Per això tothom ha de deixar el seu llit, treure el cap per la finestra i el cos sencer pel balcó, i insuflar esperit faller al mateix temps que s'emociona davant aquests herois que van a buscar les seues representants a la porta de casa per tal d'oferir-les el millor regal: la traca perfecta.

Per això aquesta secció busca sempre la excel·lència, la sublimació de les coses senzilles per mitjà d'una combinació de lletres i saviesa. Aquesta circumstància fa que, de vegades, alguns lectors no sàpiguen apreciar allò que se'ls ofereix i són incapaços de comprendre la profunditat dels anàlisis que tenen lloc a aquesta pàgina. Perquè tot plegat va més enllà del seu primer significat, o de la primera impressió que es puga treure d'una lectura superficial de la mateixa. Si rellegim aquestes cròniques varies vegades ens adonarem que la seua elaboració ha estat autènticament artesanal, amb precisió de cirurgia, mirant de fer quadrar totes les peces amb exactitud pitagòrica.

Com ja us haureu adonat, el cos principal ja està fet. Els lectors ja saben tot el que haurien de saber respecte al missatge informatiu que es desprèn d'aquestes línies. Una vegada més, el missatge arriba clar i nítid a l'intel·lecte dels receptors. Tothom sap de què va la cosa.

Com a remat final, no estarà de més recordar que el nostre entrenador va ser expulsat per l'àrbitre per unes petites discrepàncies en la interpretació d'alguns esdeveniments ocorreguts al llarg del partit. Tothom sap que l'aplicació que es fa dels reglaments federatius, pot variar substancialment en funció de la persona que ha de fer complir les normes i que no

qualificaré. Per això es produeixen aquestes incidències. Però curiosament, i en el nostre cas, en la majoria dels casos sortim perjudicats. Tant se val que juguem a casa com fora.

Ara, i per tal d'arrodonir aquest absolut desfici, els contaré que la propera jornada rebem al sempre perillós equip de l'Onda. Per a més informació, es pot consultar la pàgina de la federació de futbol o d'informació esportiva regional. Si té una característica curiosa aquest poble (Onda), és que encara no tenen falles. No sé com poden viure sense elles.

Perfilada la següent ronda del Cat-Val Benicarló amb majoria de jugadors locals

text i fotos VICENT FERRER

Cap de setmana marcat pel bon temps i joc en les instal·lacions del Club de Tennis Benicarló, amb uns partits en els que es van veure jocs vibrants en els que els jugadors benicarlondos van haver de patir, però avançat a la següent ronda la seua majoria.

Els més menuts de la casa no van defraudar i van complir guanyant la seua majoria; Bernad Ferrer per 7-5 i 6-3; Kiko Mateo per 6-3, 6-7 i 7-6; i Ausias Domenech per un doble 6-3.

A destacar el duel local en semifinals, entre Gerard Guimerá i Jarmo Pérez, que s'enfrontaran per un lloc a la final, després de doblegar en quarts als seus rivals amb claredat, per 6-0 6-1 i 6-0 6-2 respectivament.

En infantils, a punt va estar de donar la sorpresa Adrián Comes, guanyant el dissabte, en un partit maratonià al cap de sèrie número 2. Però el diumenge, doblant torn, malgrat fer un sensacional tennis, no va poder amb Jordi Castellá perdent per 5-7, 6-4 i 6-2.

En cadets, Antón Mateo guanyava per 4-6, 6-1 i 6-2; Diego Sánchez per 6-0 i 6-1; i Albert Alberich per un doble 6-4, van guanyar els seus respectius partits i es van ficar en semifinals. Així que la presència d'un jugador del CTB a la final està assegurada.

Per altra banda, el veterà Carlos Febrer, va seguir en el seu camí a la final, on s'enfrontarà a un dur rival. Carlos va derrotar en semifinals al cap de sèrie número 2 Àlex Barreda per 7-5 i 6-1. A més, en el quadre de consolació, sengles victòries de Carla Folch, Samuel Giner, Andy Yang i Ricky Pérez.

VIII TIR I ARROSSEGAMENT “CARXOFA DE BENICARLÓ”

text i foto GREGORIO SEGARRA

Patrocinat per l'ajuntament de Benicarló i organitzat per l'Associació “Amics dels Cavalls”, es va celebrar durant aquest passat cap de setmana a Benicarló, dins del programa d'actes de la Festa de la Carxofa 2013, el VIII Tir i Arrossegament “Carxofa de Benicarló”, que en aquesta ocasió puntuava per a la Copa Federació. Els podis de les cinc categories disputades va ser aquests:

1a CATEGORIA

- 1r Víctor Rico, amb “Carlitos”
- 2n Javier Minuesa, amb “Furia”
- 3r Francisco Ferrer, amb “Clay”

2a CATEGORIA

- 1r Antonio Senar, amb “Willy”
- 2n Víctor Galán, amb “Ronaldinho”
- 3r Miguel Ángel Ginestar, amb “Perla”

3a CATEGORIA

- 1r Manuel Ruiz, amb “Brillante”
- 2n Ramón Cerveró, amb “Titanic”
- 3r Manuel Gasulla, amb “Galán”

4a CATEGORIA

- 1r Antonio Senar, amb “Lady Gaga”
- 2n Manuel Gasulla, amb “Lucero”
- 3r Francisco Ferreres, amb “Casanova”

5a CATEGORIA

- 1r Víctor Galán, amb “Rubio”
- 2n Andrés Senar, amb “Rogante”
- 3r Francesc Caldés, amb “Sí o No”

GUANYADOR DE LA CARXOFA DE CRISTALL, AL CAVALL AMB MÉS METRES RECORREGUTS: “Rubio”, de Víctor Galán.

Cristina Ferrando, medalla de bronze en el Campionat d'Espanya absolut en salt d'altura

text i foto VICENT FERRER

En el campionat d'Espanya Absolut celebrat aquest cap de setmana a Sabadell, van participar les atletes benicarlandes del Playas de Castellón les germanes Beatriz i Cristina Ferrando, ambdues en la modalitat de salt d'altura.

L'or se'l va adjudicar la càntabra i plusmarquista d'Espanya Ruth Beitia amb 1.90 metres, mentre que la plata se la va adjudicar Gema Martín amb 1.82, sent Cristina tercera al saltar el llistó situat a 1.79.

Cristina va estar en tot moment molt posada en la competició lluitant per la medalla de plata, aconseguint salts veritablement elevats com últimament ens té acostumats, En aquesta la seua segona temporada en categoria Promeses, ve realitzant una molt bona temporada complint amb les expectatives que havia despertat després de la seua participació la setmana anterior en el campionat d'Espanya Promesa, celebrat a Sant Sebastià, en el que es va classificar en segona posició, amb una marca de 1.76, tan sols a 2 centímetres de la medalla d'or. Ara el seu objectiu és saltar 1.82 que és la marca mínima de participació per al campionat d'Europa sub 23, que se celebrarà el pròxim mes de juliol a la ciutat de Tampere (Finlàndia) i que seria la seua marca personal atés que ara la té en 1.81 Beatriz es classificà en vuitena posició ocupant plaça de finalista, amb un millor salt de 1.72 . Quedant-se amb mal sabor de boca perquè venia progressant amb molt bones sensacions, després de quedar segona en el meeting de Saragossa i guanyar la setmana anterior a València el campionat autonòmic. A més enguany a Madrid havia saltat els 1.75.

ESPECTACULAR DEMOSTRACIÓ DELS ALEVINS AL CAMPIONAT AUTONÒMIC D'HIVERN

text i foto CNB

Dissabte 16 de Febrer de 2013, a la piscina municipal de Sagunt va tindre lloc el campionat de la Comunitat Valenciana de natació de la categoria aleví. Participaren 235 nedadors de 36 clubs de la comunitat. El CNB que estava dirigit per Miryam Martínez, va presentar un equip format per 6 nedadors: Júlia Barrachina, Gemma Labèrnia, Maria García, Bianca Beer, Pablo Ebri i Víctor Montserrat.

Presenciarem una gran actuació de l'equip benicarlando que s'enfrontà als millors de la categoria a la comunitat valenciana. Tots els nedadors milloraren clarament les seues marques personals en unes proves molt disputades que ompliren de goig a la seua entrenadora Miryam Martínez i als nombrosos aficionats del club desplaçats a Sagunt. Hem de destacar dintre de la gran actuació global del nostre equip, a les nedadores Júlia Barrachina, que va obtenir la medalla de plata als 100 esquena i va ser 6ª als 200 estils i Gemma Labèrnia que va aconseguir la medalla de bronze als 100 braça i va obtenir la 4ª posició als 100 papallona. Pau Ebri, per la seua part, va aconseguir una brillant 7ª posició als 100 braça.

PRÒXIMA COMPETICIÓ: 4ª JORNADA DE LA LLIGA PROMESSES. PISCINA DE VINARÒS, dia 23-02-2013

